

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. M .
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 grudnia 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M. M. (wnioskodawczyni), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z 27 października 2017 r., IV U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (organ rentowy), stwierdzającej, że wnioskodawczyni jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 listopada 2015 r.

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżąca upatruje w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 233 § 1 w związku z art. 231 k.p.c. przez wadliwe dokonanie ustaleń faktycznych sprawy co doprowadziło do nieprawidłowego przyjęcia, że wnioskodawczyni nie podejmowała faktycznych czynności związanych z prowadzeniem zarejestrowanej na nią działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W utrwalonym orzecznictwie Sąd Najwyższy przyjmuje, że prowadzenie działalności gospodarczej w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem jej prowadzenia było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem. Stwierdza ponadto, w odniesieniu do ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej, że nie każda przerwa stanowi uzasadnienie dla wyłączenia z obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu tej działalności (wyroki Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP 2005 nr 13, poz. 198; z 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 311; z 16 maja 2006 r., I UK 289/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 168; z 9 czerwca 2006 r., III UK 38/06, LEX nr 957423; z 27 czerwca 2006 r., I UK 340/05, LEX nr 376431; z 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 114; z 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284; z 4 stycznia 2008 r., I UK 208/07, LEX nr 442841; z 4 kwietnia 2008 r., I UK 293/07, LEX nr 437385). Podjęcie i prowadzenie działalności gospodarczej w ciąży samo w sobie nie stanowi przeszkody do podlegania ubezpieczeniom społecznym w aspekcie wykonywania tej działalności w sposób ciągły (wyrok Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2014 r., I UK 235/13; LEX nr 1444493). Stan ciąży sam w sobie nie

wyklucza ciągłości podjętej działalności, natomiast braku podstawowej cechy ciągłości działalności gospodarczej można dopatrzeć się w przypadku, gdy od początku wysoce wątpliwe będzie rozpoczęcie i prowadzenie działalności, a tę wątpliwość można wywieść ze stanu zdrowia osoby zgłaszającej się do ubezpieczenia społecznego, a przede wszystkim jej świadomości co do niemożności prowadzenia działalności (wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2017 r., II UK 573/16, LEX nr 2434455).

W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy przyjmuje również, że możliwość podlegania ubezpieczeniom społecznym uzależniona jest od faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2018 r., II UK 413/17, LEX nr 2609126). W sytuacji, gdy brak jest aktywnych i racjonalnych działań na rzecz pozyskania klientów (przed rozpoczęciem działalności gospodarczej wnioskodawczyni nie podejmowała jakichkolwiek czynności przygotowawczych, nie szukała lokalu, ani pracowników, gdyż wszystkimi sprawami zajmował się jej mąż), a także wiedzy niezbędnej do prowadzenia działalności gospodarczej (wnioskodawczyni nie posiadała jakiegokolwiek wiedzy o przedmiocie prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, ani o wykonywanych w jej ramach czynnościach), taka działalność założona jest dla pozorów celem pozyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W obliczu takich ustaleń faktycznych sprawy oraz wadliwej konstrukcji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przejawiającej się w powołaniu przepisów prawa niepoddających się kontroli kasacyjnej z uwagi na związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi i ocena dowodów, brak jest podstaw do jej merytorycznego rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.